

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant apl. radc. A. N.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. M. P..

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 r.

sprawy **F. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 283 §1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P.

z dnia 27 kwietnia 2016 r. - sygn. akt III K 80/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. D. kwotę 516,60 zł brutto z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

E. T.

UZASADNIENIE

F. G. został oskarżony o to, że w dniu 29.06.2015 roku działając wspólnie i w porozumieniu z osobą o ustalonej tożsamości, dokonał rozboju na A. L. w ten sposób, że używając wobec wymienionego przemocy w postaci przytrzymywania za ramię, zabrał w celu przywłaszczenia trzy sztuki papierosów marki C. oraz pieniądze w kwocie 90 zł, o łącznej wartości 92,15 zł, przy przyjęciu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, **tj. o przestępstwo z art. 283 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 roku sygn.. akt III K 80/16:

1. **Oskarżonego F. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, to jest przestępstwa z art. 283 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł.
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby.
3. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. W punkcie 4 orzekł o kosztach sądowych obciążając nimi oskarżonego.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego – K.209 – 215

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego F. G.. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanego oskarżonemu czynu została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności, Sąd Okręgowy nie doszukał się niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego czy też wiarygodności przesłuchanych w sprawie świadków.

Sąd Okręgowy także podnosi iż bezpodstawnie obrona nadaje wiodący prymat dowodowy notatce policyjnej z dnia 29 kwietnia 2015r. sporządzonej jedynie na skutek szczątkowej relacji pozostającego zresztą pod wpływem alkoholu oskarżonego i nie w pełni dostrzega wagę pozostałych dowodów, które wskazują na sprawstwo F. G..

Przede wszystkim wiarygodności wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym i zeznań pokrzywdzonego A. L. oraz świadków D. K. i M. J., w oparciu o które Sąd Rejonowy w znacznej części zrekonstruował stan faktyczny w niniejszej sprawie, nie podważają informacje wynikające z notatki urzędowej po zatrzymaniu oskarżonego, gdzie funkcjonariusz odnotował, iż oskarżony oświadczył, że nie dokonał żadnego rozboju (...) szedł zdecydowanie dalej, nie widział całego zdarzenia.

Ta całkowita negacja, której Sąd Rejonowy słusznie nie ocenia, albowiem oskarżony nie pełnił wówczas żadnej roli procesowej, dostrzega ją jednak obrońca w apelacji, przeczy jednakże złożonym przez oskarżonego wyjaśnieniom, które już Sąd Rejonowy ocenia, w których co prawda oskarżony podnosi, iż nie planował i nie uzgadniał wcześniej z M. J. dokonania rozboju, lecz opisuje przebieg zdarzenia, wskazując jednak, że oskarżony miał kontakt z pokrzywdzonym i uczestniczył w czynnościach zaboru pokrzywdzonemu mienia, nawet jeżeli tego wcześniej nie planował. Według relacji pokrzywdzonego, nie z notatki, lecz ze złożonych zeznań po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składani fałszywych zeznań, oskarżony F. G. - zapytał pokrzywdzonego, czy mógłby go poratować, na co pokrzywdzony odpowiedział, że nie ma nic przy sobie i może poczęstować go jedynie papierosem. W międzyczasie podszedł do nich drugi mężczyzna – M. J.. Jednak to oskarżony, stosując znaczący ucisk, przytrzymał pokrzywdzonego za lewe ramię - przemoc, a drugi z mężczyzn wyjął z wewnętrznej kieszeni marynarki pokrzywdzonego paczkę papierosów Camel, zabrał trzy papierosy, resztę oddał. Następnie M. J. wyjął z kieszeni spodni pokrzywdzonego portfel, zabrał pieniądze w kwocie 90 złotych (jeden banknot o wartości 50 złotych oraz 4 banknoty o wartości 10 złotych) – zabór mienia - i wyrzucił portfel na trawę, po czym obaj mężczyźni oddalili się z miejsca zdarzenia.

Podczas tych czynności oskarżony nie protestował i nie powstrzymywał M. J. od tych czynności, nie wzywał pomocy, a kiedy pokrzywdzony z funkcjonariuszami Policji patrolował okolice zdarzenia i wskazał sprawców, to byli oni razem, podobnie zresztą jak przed dokonaniem przestępstwa, albowiem jak wynika z zeznań M. J.: „My łaziliśmy z F. praktycznie po całym P.”.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy przyznał przymiot wiarygodności całości wyjaśnień oskarżonego, gdyż były one rzeczowe, logiczne i spójne i co do istoty sprawy korelowały z zeznaniami pokrzywdzonego, zeznaniami świadków M. J. oraz D. K. oraz dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy dokonał zatem prawidłowych rozważań prawnych co do sposobu działania oskarżonego i słusznie uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 283 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. jako współsprawcy tego czynu.

Sąd Odwoławczy podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego w części dotyczącej kary wymierzonej oskarżonemu F. G. za przypisane mu przestępstwo.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie wymierzone oskarżonemu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat tytułem próby oraz kara grzywny 30 stawek po 10 złotych stawka, absolutnie nie rażą surowością. Analizując zaskarżony wyrok pod względem rodzaju i wysokości wymierzonej oskarżonemu kary Sąd II instancji podnosi, iż Sąd właściwie zastosował dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. i trafnie uzasadnił ich zastosowanie. Sąd Odwoławczy uznał, że ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar i rodzaj orzeczonej wobec oskarżonego kary stanowić będzie dla dolegliwość proporcjonalną do stopnia jego zawinienia i okoliczności sprawy, uwzględniającą należyście stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa i stanowić będzie dla niego poważną, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwość, w należywym stopniu uwzględniającą dyrektywy wskazane w ustawie w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie na podstawie § 17 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – Dz. U. 2015r.1801.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze należnych od oskarżonego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk, uznając iż ich uiszczenie było by nadmiernym obciążeniem finansowym dla oskarżonego.

SSO Ewa Taberska